

J.K. ROWLING

Harry Potter

i el calze de foc

Empúries

J. K. Rowling

Harry Potter i el calze de foc

Traducció de Laura Escorihuela,
amb la col·laboració de Marc Alcega

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Harry Potter and the Goblet of Fire*
Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya l'any 2000
per Bloomsbury Plc 50 Bedford Square, Londres WC1B 3DP

La primera edició en català d'aquesta obra va ser publicada
a l'Editorial Empúries l'any 2001.
Primera edició, revisada, en aquest format: març del 2026

Copyright © J.K. Rowling, 2000
Drets de publicació i exhibició de Harry Potter © J. K. Rowling
Els personatges, els noms i els distintius/símbols de Harry Potter
són marques registrades i © Warner Bros. Entertainment Inc.
Tots els drets reservats

© de la traducció: Laura Escorihuela Martínez, 2001
Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny
Il·lustracions de coberta i guardes: © Giselfust

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 392-2026
ISBN: 979-13-87736-33-0

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.
En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores
i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar, escanejar, distribuir o posar a disposició algun fragment d'aquesta obra
(www.cedro.org; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).
Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol
de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies
d'intel·ligència artificial.

LA CASA RODLEL

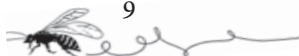
Encara que feia molts anys que la família Rodlel ja no hi vivia, els habitants de Laforqueta la continuaven anomenant «Casa Rodlel». La casa era sobre un turó des d'on es veia tot el poble; tenia algunes finestres tapiades, li faltaven algunes teules i l'heura creixia de manera descontrolada per la façana. Antigament havia estat una mansió elegant, l'edifici més gran i imponent en molts quilòmetres a la rodona; ara la Casa Rodlel estava deixada i abandonada.

Tots els habitants de Laforqueta pensaven que la casa feia «cangueli». Mig segle enrere hi havia tingut lloc un fet horrible, un fet que encara comentaven els més grans del poble quan se'ls acabaven les xafarderies. La història s'havia explicat tant, i la gent hi havia ficat tanta cullerada, que ja ningú sabia què era el que havia passat realment. Ara bé, totes les versions tenien un punt en comú: tot havia començat feia cinquanta anys, a l'alba d'un bonic dia d'estiu, en el temps en què la Casa Rodlel encara estava ben cuidada i era un lloc impressionant, quan una de les minyones va entrar a la sala i va trobar-se els tres membres de la família Rodlel morts.

La minyona va sortir esperitada cap al poble i va despertar tothom a crits.

—Estaven estesos a terra amb els ulls oberts! Freds com el gel! I encara anaven mudats per sopar!

Van cridar la policia i tot el poble es va congreguar exaltat, empès per una curiositat mal dissimulada. Ningú es va molestar a fer veure que li sabien greu les morts, ja que tothom sentia an-

tipatia envers els Rodlel. El senyor i la senyora Rodlel eren uns vells rics, pretensiosos i desagradables, i el seu fill Tod, un home fet, encara ho era més. L'únic que interessava el poble era saber qui els havia assassinat: era clar que tres persones aparentment en bon estat de salut no moren de causa natural la mateixa nit.

Aquell vespre El Penjat, el pub del poble, va fer l'agost: tothom s'hi va reunir per parlar de les morts. La recompensa per haver sortit de casa els va arribar quan la cuinera dels Rodlel va irrompre al pub tota exaltada i va informar la clientela, que de sobte havia emmudit, que un home anomenat Frank Bryce acabava de ser arrestat.

—El Frank! —van exclamar uns quants—. Qui ho hauria dit!

El Frank Bryce era el jardiner dels Rodlel i vivia sol en una caseta molt deixada que hi havia al jardí de la casa. Havia tornat de la guerra coix, amb una gran aversió per la gent i el soroll, i havia estat treballant per als Rodlel d'ençà d'aleshores.

Tots van córrer a convidar la cuinera perquè es quedés i els expliqués més coses.

—Sempre he pensat que era un home estrany —va dir a un auditori que se l'escoltava amb molta atenció, després de la quarta copa de conyac—. Poc amistós. Si no li he ofert mil tasses de te, no n'hi he ofert cap. Però ell no es volia fer amb ningú...

—Dona —va dir una senyora que hi havia a la barra—, el Frank ho va passar malament a la guerra, volia dur una vida tranquil·la. Però això no vol dir que...

—¿I qui més tenia clau de la porta del darrere?! —va exclamar la cuinera—. Que jo sàpiga sempre n'hi ha hagut una a la caseta del jardiner! I ahir a la nit no van forçar la porta! No hi ha cap vidre trencat! Res li hauria estat tan fàcil com pujar d'amagat a la casa mentre la resta dormíem...

Els clients es van mirar, tensos.

—Sempre he pensat que tenia un no sé què desagradable —va afirmar un home que hi havia a la barra.

—Jo crec que la guerra el va deixar tocat —va dir l'amo.

—Ja et vaig dir que amb el Frank més valia no fer broma, ¿oi, Dot? —va dir una dona exaltada que hi havia en un racó.

—Tenia un caràcter horrible —va afegir el Dot, assentint amb el cap—. Recordo que quan érem nens...

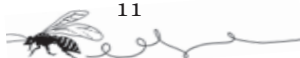
L'endemà al matí tot el poble de Laforqueta estava convençut que el Frank Bryce havia assassinat els Rodlel.

Mentrestant, a la població veïna de Laforcassa, en una comissaria de policia lúgubre, el Frank repetia un cop i un altre que era innocent i que l'única persona que havia vist a prop de la casa el dia de la mort dels Rodlel era un foraster, un adolescent de cabells foscos. Però al poble ningú més havia vist aquell noi i els policies estaven convençuts que s'ho havia inventat.

Llavors, just quan les coses pintaven pitjor per al Frank, van arribar els resultats de l'autòpsia i allò ho va canviar tot.

La policia no havia vist mai un informe tan estrany. Un equip de metges havia examinat els cossos i havia arribat a la conclusió que no els havien enverinat, ni apunyalat, ni disparat, ni estrangulat, ni asfixiat, ni fet cap mal. De fet, deia l'informe en un to de desconcert més que evident, deixant de banda que estaven morts, els Rodlel es trobaven en perfecte estat de salut. Així que els metges, determinats a trobar alguna cosa poc saludable en els cossos, només podien fer constar que tots tres feien cara d'espantats. Però, com van assenyalar els policies d'allò més frustrats, ¿com podia ser que tres persones morissin de por?

Com que no hi havia cap prova que els Rodlel haguessin estat assassinats, la policia va haver de deixar anar el Frank. Als Rodlel els van enterrar al cementiri de Laforqueta i les seves tombes van ser objecte de curiositat general durant un temps. Per a sorpresa de tothom, i enmig d'un mar de sospites, el Frank Bryce va tornar a la caseta que hi havia als jardins de la Casa Rodlel.

—Per mi està clar: els va matar ell, i tant me fa el que digui la policia —va dir el Dot a El Penjat—. I si aquest home tingués una mica de decència, fotria el camp, sabent com sap que ningú dubta que va ser ell.

Però el Frank no va marxar. Es va quedar a cuidar el jardí per a la propera família que havia de viure a la Casa Rodlel, i per a la següent, ja que cap de les dues hi va passar gaire temps. És possible que el Frank tingués part de culpa en el fet que tots els nous propietaris trobessin que aquell lloc era desagradable, però el cas és que, deshabitada com estava, la casa va començar a decaure.

El propietari de la Casa Rodlel d'aquells temps ni hi vivia ni en feia cap ús; era un home ric i al poble deien que l'havia comprada per «raons fiscals», tot i que ningú tenia gaire clar què volia dir allò. Aquell home ric continuava llogant el Frank perquè li fes de jardiner. El Frank estava a punt de fer setanta-set anys, estava sord i més coix que mai, però els dies que feia bo encara se'l veia treballar als parterres, entre les males herbes que se l'estaven menjant.

És clar que les males herbes no eren l'únic problema del Frank. Als nois del poble els agradava llançar pedres a les finestres de la Casa Rodlel i córrer amb les bicis pels camps de gespa que al Frank li costava tant d'esforç mantenir en bon estat. Un cop o dos havien entrat a la casa per empenyar-lo. Sabien que el vell Frank cuidava la casa i els jardins, i els divertia que els perseguís coixejant, amb el bastó alçat, esbroncant-los. Per la seva banda, el Frank estava convençut que els nois el turmentaven perquè, com els seus pares i els seus avis, ells també creien que era un assassí. Així que, quan una nit d'estiu es va despertar i va veure que passava alguna cosa estranya dalt a la casa, va suposar que els nois seguien amb el seu intent de castigar-lo.

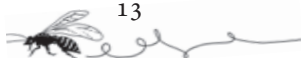
El Frank s'havia despertat per culpa de la cama dolenta, que, ara que era vell, el molestava més que mai. S'havia llevat i havia baixat coixejant a la cuina amb la intenció d'omplir amb aigua calenta una ampolla perquè li baixés el mal de genoll. Era a la pica omplint el pot per escalfar l'aigua; va mirar cap a la casa i va veure llums a les finestres del pis de dalt. Immediatament va saber què passava. Els nois havien tornat a entrar a la casa i, pel tremolor de la llum, va deduir que hi havien fet un foc.

El Frank no tenia telèfon, i en qualsevol cas, d'ençà que l'havien detingut per la mort dels Rodlel, no es refiava gens de la policia, de manera que va deixar el pot sense pensar-s'ho, va córrer escales amunt tan ràpid com l'hi va permetre la cama coixa, i poc després tornava a ser a la cuina, totalment vestit, per agafar una clau vella i oxidada que penjava d'un clau al costat de la porta. Va agafar el bastó, que estava recolzat a la paret, i va sortir.

La porta principal no presentava cap senyal d'haver estat forçada, i les finestres del pis de baix tampoc. El Frank va fer la volta a la casa fins que a la part del darrere va arribar a una porta completament amagada rere l'heura, va treure la clau, la va posar al pany i va obrir sense fer soroll.

Va entrar en una cuina tenebrosa. Feia molts anys que no hi posava els peus però, tot i així, i malgrat que era molt fosc, recordava on era la porta que duia al rebedor, així que s'hi va dirigir a les palpentes, amb les narius impregnades d'olor de podridura i l'oïda en estat d'alerta per si sentia passos i veus al pis de dalt. Va arribar al rebedor, que estava una mica il·luminat per la llum que entrava pels finestrals que hi havia a tots dos costats de la porta principal, i va començar a pujar les escales beneint la capa de pols gruixuda que cobria els esglaons de pedra, perquè li esmoreïa el so dels peus i del bastó.

Al replà de l'escala, el Frank va tombar cap a la dreta i immediatament va veure on eren els intrusos: al final del corredor hi havia una porta entreoberta que projectava una banda daura-

da de llum tremolosa sobre el terra negre. El Frank s'hi va acostar a poc a poc, aferrat al bastó. Es va aturar a uns passos de la porta, des d'on veia un tros de l'escena que tenia lloc a l'altra banda.

El va sorprendre veure que havien encès el foc a la llar. Va sentir una veu d'home a l'habitació, una veu tímida i poruga, i va parar l'oïda.

—Senyor, si en voleu més, a l'ampolla encara en queda.

—Després —va dir una altra veu. Aquesta segona veu també era d'home, però era estranyament aguda, i freda com un corrent d'aire glaçat. Hi havia alguna cosa en aquella veu que va fer que al Frank se li ericessin els pocs cabells que tenia al clatell.— Cuapelada, apropa'm al foc.

El Frank va acostar l'orella dreta, la bona, a la porta per escoltar millor. Va sentir que algú deixava una ampolla sobre una superfície dura i que després aquest algú arrossegava una cadira pesada pel terra. Durant un instant el Frank va veure d'esquena l'home en qüestió: un home petit que portava una llarga capa negra i tenia una clapa calba a l'occipital. L'home es va tornar a perdre de vista.

—¿On és la Nagini? —va preguntar la veu freda.

—No... No ho sé, senyor —va respondre la primera veu amb nerviosisme—. Em sembla que ha sortit a explorar la casa...

—Muny-la abans d'anar a dormir —va ordenar la segona veu—. Necessitaré alimentar-me durant la nit. El viatge m'ha deixat exhaust.

Amb les celles corrugades, el Frank encara va acostar més l'orella a la porta, esforçant-se a no perdre's res. Hi va haver un silenci i, després, l'home que es deia Cuapelada va tornar a parlar.

—Senyor, ¿podria dir-me quant de temps teniu pensat quedar-vos aquí?

—Una setmana —va dir la veu freda—. O potser més. Aquest lloc és relativament còmode i encara no podem posar en marxa el pla. Seria ximple actuar abans que s'acabés el Mundial de Quidditch.

El Frank va intentar destapar-se l'orella amb un dels dits guerxos. Sens dubte per culpa d'algun tap de cera havia sentit la paraula «quidditch», que no era cap paraula.

—¿El... el Mundial de Quidditch, senyor? —va repetir el Cuapelada.

El Frank es va fregar l'orella amb més força.

—Perdoneu-me, però... no ho entenc... ¿Per què hem d'esperar que s'acabi el Mundial de Quidditch?

—Idiota! Doncs perquè estan arribant al país bruixots d'arreu del món i tots els tafaners de la Conselleria d'Afers Màgics estan de servei i en estat d'alerta, demanant passaports i carnets a tothom. Estan obsessionats amb la seguretat perquè volen impedir que els muggles descobreixin res. O sigui que hem d'esperar.

El Frank va deixar de fregar-se l'orella. Havia sentit amb claredat les paraules «Conselleria d'Afers Màgics», «bruixots» i «muggles». Era evident que aquelles expressions formaven part d'un codi secret, i per al Frank només hi havia dos grups de gent que parlaven en codi: els espies i els delinqüents. Es va aferrar encara més fort al bastó i va parar l'orella amb més atenció.

—¿Seguiu resolt a fer-ho, senyor? —va preguntar el Cuapelada gairebé sense gosar.

—És clar que sí! —Ara hi havia un lleuger to amenaçador en la veu freda.

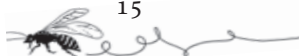
Hi va haver un silenci, i aleshores el Cuapelada va parlar, i les paraules li van sortir atropelladament, amb pressa, com si s'hagués forçat a fer-ho abans de perdre els nervis.

—Senyor, ho podem fer sense el Harry Potter.

Hi va haver un altre silenci, més llarg, i aleshores...

—Sense el Harry Potter... —va repetir el segon home, per a si mateix—. Ja veig...

—Senyor, a mi tant me fa el noi! —va exclamar el Cuapelada, amb veu aguda—. El noi no m'importa en absolut, gens ni mica! Només és que si féssim servir un altre bruixot... Qualsevol brui-

xot... Ho podríem enllestir molt abans! Si em deixéssiu marxar... Ja sabeu que tinc una gran habilitat per disfressar-me... Podria tornar a ser aquí en tan sols dos dies amb una persona adient...

—Podria fer servir un altre bruixot —va dir la veu, reflexiva—, és cert...

—Senyor, és una opció molt raonable —va dir el Cuapelada, que semblava alleugerit—. Posar-li les mans a sobre al Harry Potter seria molt difícil, està tan ben protegit...

—Així que t'ofereixes voluntari per anar a buscar-me un substitut... Potser la tasca de cuidar-me se t'està fent pesada... ¿No pot ser que el teu suggeriment sigui en realitat un intent d'abandonar-me?

—Senyor! No tinc cap intenció d'abandonar-vos, cap...

—No em diguis mentides! —va murmurar la segona veu—. Sempre les enxampo! Et penedeixes d'haver tornat a mi. Et faig fàstic. T'esgarrifes quan em mires, t'horroritzes quan em toques...

—No és cert! Senyor, la meva devoció per vós...

—La teva devoció no és res més que covardia. Ets aquí perquè no tens on anar. I jo, ¿com sobreviuria sense tu, si necessito que m'alimentin cada poques hores? ¿Qui munyiria la Nagini?

—Senyor, jo us veig molt més fort ara...

—Mentider —va fer el segon home a sota veu—. No estic més fort, i si em quedés uns dies sol podria perdre la poca salut que he guanyat amb les teves cures maldestres. Calla!

El Cuapelada, que balbucejava uns mots intel·ligibles, va callar a l'acte. Durant uns segons el Frank no va sentir res més que el petarrelleig del foc. Aleshores el segon home va tornar a parlar amb un xiu-xiu que semblava gairebé de serp.

—Com ja et vaig explicar, tinc motius per voler fer servir el noi, i no faré servir ningú més. He estat esperant tretze anys, ara no ve d'uns mesos. I pel que fa a la protecció que envolta el noi, crec que el meu pla funcionarà. L'únic que ens cal és valen-

tia de la teva part, Cuapelada... I sabràs d'on treure-la, excepte que vulguis sentir a la teva pell tota la força de la ira de Lord Voldemort...

—Senyor, deixeu-me parlar! —va intervenir el Cuapelada, pres de pànic—. M'he passat tot el viatge repassant mentalment el pla... Senyor, d'aquí a poc s'adonaran de la desaparició de la Berta Noca, i si posem en marxa el pla, si li faig la maledicció...

—¿Com que «si»? —va xiuxiuejar la veu—. ¿Què vol dir «si»? Si segueixes bé el pla, la Conselleria no té per què saber que ha desaparegut ningú més. Actuaràs en silenci, sense fer enrenou. Com m'agradaria fer-ho a mi mateix... Però en el meu estat actual... Cuapelada, si ens desfem de l'últim obstacle, el camí cap al Harry Potter quedarà net. I no estaràs sol. Quan arribi el moment el meu servidor fidel ja s'haurà retrobat amb nosaltres...

—Jo soc un servidor fidel —va replicar el Cuapelada, una mica ressentit.

—Cuapelada, necessito algú intel·ligent, algú que sempre m'hagi estat lleial. I tu, malauradament, no compleixes cap dels dos requisits.

—Jo us vaig anar a buscar —va dir el Cuapelada, encara més ressentit—. Vaig ser jo qui us vaig anar a buscar. Us vaig portar la Berta Noca.

—Això és cert —va acceptar el segon home en to de mofa—. No et creia capaç d'un gest tan brillant. És clar que, tot s'ha de dir, quan la vas capturar no sabies que ens seria tan útil, ¿oi que no?

—Senyor, jo... Vaig pensar que podria ser útil...

—Mentider... —va tornar a fer la veu, el to de mofa més pronunciat encara—. De totes maneres, he de reconèixer que la informació que ens va donar no té preu. Sense el que ens va dir no hauria pogut idear mai el pla, i per això seràs recompensat, Cuapelada. Permetré que realitzis una tasca essencial del pla, i pensa que molts dels meus seguidors donarien la mà dreta per poder fer això per mi...

—¿D-de debò, senyor? ¿Què...? —El Cuapelada tornava a fer veu de pànic.

—Home, Cuapelada, no deus voler que t'espatlli la sorpresa, ¿oi? El teu paper arribarà al final de tot... Però et prometo que tindràs l'honor de ser-me tan útil com la Berta Noca.

—¿A mi...? ¿A mi...? —De sobte la veu del Cuapelada es va tornar ronca, com si se li hagués quedat la boca seca.— ¿A mi... també... em matareu?

—Tranquil, home, tranquil —va fer la veu freda amb suavitat—. ¿Per què t'hauria de matar? Vaig matar la Berta perquè no hi havia més remei. Després de l'interrogatori a què la vaig sotmetre no servia per a res, era inútil. I a més, els de la Conselleria s'haurien començat a fer preguntes incòmodes si la Berta hagués tornat de vacances dient que t'havia vist. Un bruixot que se suposa que està mort hauria d'evitar trobar-se bruixes que treballen a la Conselleria d'Afers Màgics en hostals deixats de la mà de Déu...

El Cuapelada va deixar anar alguna cosa tan baixet que el Frank no ho va sentir, però el segon home va riure. Amb un riure fals, fred com la seva veu.

—¿Que podríem haver-li esborrat la memòria? Qualsevol bruixot poderós pot desfer un sortilegi de pèrdua de memòria, tal com vaig demostrar quan la vaig interrogar. I, precisament, seria un insult a la seva memòria no fer servir la informació que vaig treure'n.

Fora, al corredor, el Frank es va adonar de sobte que tenia la mà amb què agafava el bastó tota suada. L'home de la veu freda havia mort una dona. I no en parlava amb remordiments, sinó que ho trobava divertit. Era un home perillós... Un boig. I planejava més assassinats. Aquell noi que es deia Harry Potter, fos qui fos, estava en perill...

El Frank sabia què havia de fer. Havia arribat el moment de cridar la policia. Sortiria de puntetes de la casa i se n'aniria directe a la cabina de telèfon que hi havia al poble... Però la veu

freda va tornar a parlar, i el Frank es va quedar on era, paralit-
zat, escoltant amb totes les seves forces.

—Un malefici més... El meu servidor fidel a Hogwarts... El
Harry Potter ja és meu. Està decidit. S'ha acabat la discussió.
Un moment... Em sembla que sento la Nagini...

A l'home li va canviar la veu. Va començar a emetre uns sons
que el Frank no havia sentit mai; xiuxiuejava i escopia sense
prendre aire. El Frank va pensar que li estava agafant algun tipus
d'atac o de crisi rara.

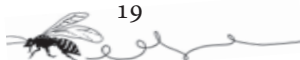
I aleshores va sentir que alguna cosa es movia rere seu en el
corredor fosc. Es va girar per mirar què era i es va quedar gar-
ratibat de por.

La cosa lliscava pel terra cap a ell i, quan va ser dins del
camp d'il·luminació de la llum del foc, es va adonar amb terror
que era una serp gegant que feia més de tres metres i mig. Hor-
roritzat, petrificat, el Frank es va quedar mirant fixament com
el cos ondulant de la serp dibuixava una corba sinuosa en la
gruixuda capa de pols que hi havia al terra i se li acostava més i
més... ¿Què podia fer? L'única possibilitat de moviment que
tenia era entrar en una habitació en què hi havia dos assassins,
ara bé, si es quedava on era, la serp l'esclafaria...

Però, abans que pogués prendre cap decisió, la serp ja havia
arribat on era ell i aleshores, increïblement, miraculosament, el
va passar de llarg; la serp seguia els sons xiuxiutants i salivosos
que feia la veu freda a l'altra banda de la porta i en pocs segons
va veure com la cua de rombes desapareixia per l'esclatxa.

Una suor freda li va envair tot el cos; la mà amb què subjec-
tava el bastó li tremolava descontroladament. Dins l'habitació
la veu freda continuava xiuxiutant i al Frank li va venir una idea
estranya al cap, una idea impossible... Aquell home parlava amb
les serps.

El Frank no entenia res. L'únic que volia era tornar a ser al
llit amb l'ampolla d'aigua calenta. El problema era que les cam-
mes no l'obeïen. I mentre era allà tremolant, intentant represen-

dre el control de si mateix, de sobte la veu freda va tornar a parlar en una llengua comprensible.

—Cuapelada, la Nagini m'ha dit una cosa molt interessant —va dir.

—¿Ah, sí, senyor? —va fer el Cuapelada.

—Sí, molt interessant —va insistir la veu—. La Nagini diu que a l'altra banda de la porta hi ha un muggle vell escoltant tot el que diem.

El Frank no va tenir temps d'amagar-se. Es van sentir uns passos i la porta de l'habitació es va obrir de bat a bat.

Un home baix, mig calb i canós, amb el nas puntegut i uns ulls petits i transparents es va plantar davant del Frank amb una barreja de por i inquietud a la cara.

—Convida'l a entrar. ¿On són les teves maneres, Cuapelada?

La veu freda venia de la butaca vella que hi havia davant del foc, però el Frank no veia de qui era. La serp estava enrotllada sobre una catifa esfilagarsada davant de la llar de foc i semblava un gos falder en versió macabra.

El Cuapelada va fer un gest al Frank perquè entrés. I, encara que continuava sobresaltat, el Frank es va aferrar al bastó i va creuar el llindar de la porta.

El foc era l'única font de llum que hi havia a la sala; projectava unes ombres llargues, com d'aranya, a les parets. El Frank es va quedar mirant la butaca. L'home que hi havia assegut havia de ser més petit encara que el seu servidor, perquè el Frank ni tan sols li veia el clatell.

—Així que ho has sentit tot, ¿no, muggle? —va dir la veu freda.

—¿Què vol dir això? ¿És un insult? —va preguntar el Frank en to desafiant, perquè ara que era a la sala, ara que havia arribat el moment de l'acció, se sentia més valent; a la guerra sempre li havia passat el mateix.

—T'he dit «muggle» —va dir la veu sense immutar-se—, que vol dir que no ets bruixot.

—No sé què vols dir amb això de «bruixot» —va dir el

Frank, guanyant fermesa—. L'únic que sé és que el que he sentit interessarà molt a la policia, això està clar. Heu comès un assassinat i encara en planegeu més! I t'adverteixo —va afegir, fruit d'una sobtada inspiració— que la meva dona sap que soc aquí, i si no torno...

—Tu no tens cap dona —va dir la veu freda, molt tranquil·la—. No li has dit on anaves a ningú. Ningú sap que ets aquí. No menteixis a Lord Voldemort, perquè ell sempre se n'adona... Sempre...

—¿Ho he sentit bé? —va dir el Frank descaradament—. ¿Lord, has dit? Bé, doncs ets un maleducat, «milord». Gira't i mira'm a la cara com un home.

—És que no soc un home, muggle —va dir la veu freda, gairebé ofegada pel petarrelleig del foc—. Soc molt més que un home. De totes maneres... ¿Per què no? Et miraré a la cara. Cuapelada, fes girar la butaca.

El servidor va gemegar.

—Ja m'has sentit, Cuapelada.

Lentament i amb la cara desencaixada, com si hagués preferit fer qualsevol altra cosa abans que acostar-se al seu amo i a la catifa en què hi havia la serp, l'home baixet va fer uns passos i va començar a tombar la butaca. La serp va alçar el seu lleig cap triangular i va xiuxiuar una mica quan les potes de la butaca van esquinçar la catifa.

Ara la butaca encarava el Frank i, quan finalment va veure què hi havia, li va caure el bastó a terra, va obrir la boca i es va posar a cridar com un boig. Cridava i cridava tan fort que no va sentir les paraules que va pronunciar allò que hi havia a la butaca quan va alçar la vareta. Es va produir un esclat de llum verda, un brunzit violent i el Frank Bryce va caure desplomtat. Abans de tocar a terra ja era mort.

A dos-cents quilòmetres d'allà, el noi que es deia Harry Potter es va despertar de cop.

